

Odvážný rytíř Marie

Jednou v jedné hodně vzdálené zemi panovalo strašné horko. Květiny, které lidi zasadili, začaly uvadat, zvířata byla úplně vyčerpaná a stráž, která hlídala město, byla pořád hrozně zpocená...

„Dneska je mnohem větší horko než včera...”

„V té uniformě už skoro umírám...”

Ani král, ani vojáci, ani lidé z města nedokázali pochopit, proč je každý den větší a větší horko.

Jedna dívka jménem Marie si také dělala velké starosti, když viděla, jak květiny na její zahrádce vadnou a postupně usychají. „Jestli to bude takto pokračovat, všechny mé rostlinky uschnou... Tohle úmorné teplo musí co nejdřív přestat.”

Marie šla za králem a stěžovala si u něj na to strašné horko, a vyprávěla mu, jak všechny rostliny uvadají.

Král zavolal jednoho mladého statečného rytíře a přikázal mu, aby zjistil, odkud to vedro přichází. Ten se pak neprodleně vydal na horu, odkud se mu zdálo, že to horko přichází.

Téměř na konci své cesty našel v sedmé jeskyni draka. Ten nepřestával chrlit oheň z tlamy, kterou vůbec nezavíral. Když rytíři došlo, že horko pochází právě od tohoto draka, tasil meč, vyskočil a chtěl to zastavit. Ale drak ho svým plamenem shodil opět z hory dolů a opět plival na město oheň.

Rytíř šel zpátky kolem lidí z města ve svém brnění zčernalém od ohně. Marie a ostatní obyvatelé s ním měli velký soucit. Došel až ke králi a vypravoval mu všechno, co se stalo...

„Můj králi, nazlobený drak neustále chrlí oheň na naše město. Proto je tady čím dál větší horko.”

„Drak...?”

„Ano – podívejte se, co udělal s mým brněním!”

Král skoro nemohl uvěřit tomu, co slyšel. Zavřel se na několik dní do své komnaty a přemýšlel, co by mohl udělat, aby draka přemohl. Pak zavolal svého rádce a dal mu úkol. Ten pak šel do města mezi lidi a sdělil jim královu vůli: „Za horko, které se tady šíří, může drak, který žije v sedmé jeskyni na Hoře sedmi jeskyň. Tento drak je velmi silný a stále chrlí oheň. Náš král vyhláší, že ten, kdo tohoto draka zničí, dostane odměnu 100 zlatých.”

Když lidé slyšeli, co rádce řekl, byli celí vystrašení. Každý z nich nejdřív o krok ustoupil a pak se postupně začali vytrácet do svých domovů. V tu chvíli k rádci přistoupila odvážná Marie:

„Já mohu toho draka zničit!“

„Cože, ty? Vždyť jsi jenom děvče, které umí jen obdělávat zahradu. Potřebujeme velké, silné a statečné muže – je tady někdo takový mezi vámi?“

„Ne – nemůžeš tam jít...“

„Marie – ne. Lov na draka není nic pro tebe...“

Všichni ostatní mlčeli a na královu výzvu kromě Marie nikdo neodpověděl.

„Musím se o to pokusit, jinak ten oheň tady zničí všechno.“ Nikdo z města už ale Marii neposlouchal.

I přesto si druhý den Marie vzala své šípy a luk a vyrazila. Ten den bylo ještě mnohem větší horko než dříve. Opravdu nebylo jednoduché stoupat na Horu sedmi jeskyní. Povzbuzovala sama sebe: „Jsem tak unavená, ale musím jít dál! Jdeme dál, Marie – už jenom dvě jeskyně a budeš v cíli... To zvládneš!“

Po nějaké době se Marii podařilo vylézt až k šesté jeskyni a znova si všimla, jak všechny rostlinky uvadají.

„I ty vzácné fialky jsou zničené! Musím toho draka zničit!“ A vydala se k sedmé jeskyni... bylo tam ale takové horko, že se jí zdálo, že se úplně rozpustí...

Konečně na chvíli drak přestal plivat oheň a Marie vykřikla: „Už tě vidím draku a nebojím se tě!“

Snažila se k drakovi přiblížit a skákala od jednoho kamene ke druhému. Drak ale nepřestal chrlit oheň. Marii se zdálo, že to už nedokáže, ale nakonec pokračovala dál. Až se jí podařilo dostat se hodně blízko k drakovi. A najednou slyší nějaký divný zvuk... Drak vzlykal!

„Ach – tenhle drak pláče...“

Když se Marii podařilo projít ze strany kolem něj, všimla si, že má ocas omotaný trnitým šlahounem. „No to je hrozné! Už chápu, proč křičí, pláče a pořád chrlí oheň... Ty jsi ale chudák drak!“

Snažila se mu sundat trní z ocasu. Nebylo to jednoduché... „Stačí jeden trn a bolí jako čert! Jak to asi musí bolet draka...“

Drak se najednou otočil a spatřil Marii. Rozzlobeně se na ni podíval a chtěl po ní plivnout oheň. Marie mu ale ukázala trní, které odmotala z jeho ocasu. Když drakovi došlo, co se stalo, byl moc šťastný a Marii poděkoval. Pak ji vzal na záda a vyletěl s ní k nebi.

Obyvatelé města byli moc rádi, když přestalo být takové horko. Když se podívali k nebi, uviděli Marii, jak odvážně letí na drakovi.

„Ale to je Marie – podívejte se!“

„Jak je odvážná!“

„Neuvěřitelné!“

„Marie – tobě se to opravdu povedlo!“

Druhý den ráno se Marie objevila před králem. Kvůli svému hrdinskému činu pak byla králem jako jediná žena v království pasována na rytíře.

Od té doby se příběh o Marii a drakovi vypráví po celá staletí...

Lino, příběh odvahy

Lino byl velmi šťastný lev. Žil v malém domku uprostřed pralesa. Každý den si hrál se svými přáteli, šnekem Láďou, slonem Tomášem, žirafou Lenkou a liškou Kájou. Jeden vedle druhého rádi běhali v pralese. Lino byl nejrychlejší ze všech... Vzunk... A jednoho dne se proto ztratil...

Snažil se najít své přátele a cestu domů a najednou došel k zeleným dveřím, které vedly do tmy. Na dveřích bylo napsáno:

„Sem je možné vejít jen bez myšlenek a s velkou ODVAHOU!“

Lino uměl číst, ale nevěděl ještě, co je to odvaha. Trochu vyděšeně se podíval kolem sebe, pak prošel dveřmi a vydal se po tmavé cestě bez konce. Všude najednou byla černočerná tma. Lino, celý vystrašený, se najednou zastavil a myslel, že se bude muset vrátit zpátky. Ale najednou si vzpomněl na slova, která mu jednou řekl slon Tomáš:

„Stopy zůstanou vzadu, nohy musí jít dopředu!“

Lino proto nabral dech, zavřel oči a znovu se vydal na cestu, pomaličku, pomalu, krok za krokem šel tou černou tmou bez konce. Najednou uviděl malou bílou tečku, která se pořád zvětšovala.

„Zdá se, že je to okno...“ myslel si Lino. „Ne – počkej, počkej – to jsou dveře!“

Rozběhl se, skočil do dveří a ocitl se ve svém pralese s Láďou, Tomášem, Lenkou a Kájou, kteří už na něj čekali.

„Lino, Lino, to je skvělé, že jsi tady!“

Když si pak hráli a šťastně pobíhali, Lino svým přátelům vyprávěl o své cestě tmou bez konce, jak šel krok za krokem dopředu a našel při tom ODVAHU!